

som normal Aarsløn for en voksen, mandlig Arbejder i vort Land for Tiden. Mon der er Grund til at beklage sig over, at den Løn er for høj, naar man ser hen til, hvad Priserne er paa de Varer, som Arbejderne skal forbruge? Og saa er det endda kun, naar man regner med normal Timeløn og med et normalt Antal Arbejdsdage i Ugen og Aaret, at man kan naa til det Resultat. Der er imidlertid en hel Masse Fag, som er saaledes stillede, at selv om der i øvrigt var Arbejde nok, kan Naturforholdene lægge Hindringer i Vejen. Udearbejdet maa ofte ligge stille, endog maanedsvist, om Vinteren, fordi Naturforholdene hindrer det. Naar man trækker disse arbejdsløse Perioder fra, bliver det ingenlunde nogen stor Arbejds-løn, der bliver tilbage, og Arbejdsløsheden vil rimeligvis stige i den kommende Vinter. Man kan derfor ingenlunde regne med, at det er en normal Aarsindtægt, en Arbejder har. Efter den samme Statistik viser det sig, at Arbejdslønnen for Kvinder i 1914 var 29,6 Øre pr. Time og i April Kvartal 1919 78,5 Øre. Med stadigt Arbejde kan det altsaa blive en Ugeløn af 72 Kr. 80 Øre, svarende til en Aarsindtægt af 2184 Kr. Men Kvindernes Arbejde er endnu mere varierende og skiftende end Mændenes, og der kommer derfor adskillige tabte Arbejdsdage, som de ingen Løn faar for. Man kan deraf se, at man ingenlunde er naaet for højt op for Arbejdernes Vedkommende, og man kan ikke bebrejde Arbejderorganisationerne, at de har arbejdet for at faa Lønnen bragt op paa et saadant Niveau, at Arbejderne kunde faa en Indtægt, saa de kunde leve uden Understøttelse fra Samfundets Side. Og selv om der har været Arbejdsnedlæggelser, selv om der har været Brud paa bestaaende Overenskomster, maa man dog indrømme, at der kan være adskilligt, der taler til Forsvar derfor, naar Arbejderne har haft en saa lav Løn, at den har staaet i et stærkt Misforhold til Livsfornødenhedernes Pris, og Arbejderne derfor har været henviste til at søge til Hjelpekasser eller andre Institutioner om Understøttelse, samtidig med at de stod i Arbejde. Der kunde maaske snarere være Anledning til at rette Bebrejdelser mod Arbejdsgivernes Organisationer, fordi de ikke mere lydthørt har imødekommet Krav om rimelige Lønforhøjelser. Naar Arbejderne har set paa, hvorledes de, der har de store Indtægter, har sløset med Pengene, har ødelagt dem i vanvittig Ødselhed, naar de har set paa, hvorledes

Aktierne i de forskellige Selskaber blev drevet op til svimlende Højder, og der udbetaltes Dividender, der gik op i Hundreder, er det forstaaeligt, at de med Forbitrelse har set paa, at de selv maatte nøjes med en Løn saa tarvelig, at de selv med den største Økonomi ikke var i Stand til at skaffe sig det fornødne til sig selv og deres Familie. Derfor har der selvfølgelig været Gnidninger og Uro paa Arbejdsmarkedet, det har ikke kunnet undgaas under disse ekstraordinære Forhold. Naar vi alligevel har været i Stand til at kunne føre vort Samfund frem paa en nogenlunde rolig Maade, saaledes at det ikke er kommet til store Udskejelser, er det netop, fordi denne Understøttelse fra Samfundets Side har bidraget dertil. Disse Understøttelser har man nu Gang paa Gang krævet afskaffet. Samtidig kræver man fuld Pris for alle Varer. Man kræver, at der ikke maa ydes Understøttelse gennem Arbejdsløshedskasserne, men kun det Forsikringsbeløb, som Arbejderne kan skaffe sig gennem Præmie.

Det er dog vel ikke saaledes, at nogen tænker paa at ophæve Tilskuddet fra Samfundets Side til denne Forsikring? Jeg antager dog, at alle maa have Forstaaelsen af, at Opretholdelse af Arbejds-løshedskassernes Virksomhed er af saa stor Betydning, at man ingenlunde kan unddrage dem den Støtte, de hidtil har faaet fra Staten under normale Forhold. Jeg drister mig endda til at have det Haab, at man vil gaa med til at forhøje Statens Bidrag for at sikre sig, at disse Virksomheder kan fortsættes som hidtil. Det er Arbejderne selv, der har skabt dem. Først da de havde vist deres Evne til at udføre et godt og nyttigt Arbejde, ikke blot for deres egne Medlemmer, men for Samfundet i dets Helhed, idet de underholdt den Reservearmé, der var nødvendig for, at de forskellige Virksomheder kunde forsynes med den fornødne Arbejds-kraft, naar Arbejdsforholdene var gunstige og der krævedes flere Arbejdere, fik de Stats-tilskud. Jeg haaber derfor, at man vil indse det rigtige i, at disse Kassers Virksomhed fortsættes og fortsættes med højere Stats-tilskud end det, der har været ydet, før Krigsaarene kom. Men jeg haaber ogsaa, at man, naar man skal til paa ny at forhandle om Understøttelseslovene, vil forstaa, at det ikke gaar an nu, da Vinteren forestaar, og den har meldt sig saa tidlig og med en forholdsvis stor Styrke, saa den kan maaske blive baade langvarig og haard, pludselig at ophæve al Understøt-